

Arrest

nr. 132 040 van 24 oktober 2014
in de zaken RvV X en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

De wnd. Voorzitter VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 23 september 2014 van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 oktober 2014 (zaak RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 23 september 2014 van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 oktober 2014 (zaak RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de respectievelijke nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de respectievelijke beschikkingen van 20 oktober 2014 en 22 oktober 2014, waarbij de terechtzittingen worden bepaald op respectievelijk dinsdag 21 oktober 2014 om 14.00 uur en donderdag 23 oktober 2014 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Bernard AYAYA verschijnt voor de verzoekende partij in de zaak RvV X, met name voor verzoeker X en van attaché Klara SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Bernard AYAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij in de zaak RvV X, met name voor verzoekster X en van advocaat Claudia MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het wordt niet betwist dat de eerste verzoekende partij naar België is gekomen met een visum voor het bekomen van medische zorgen. Zij heeft een knieprothese nodig. De tweede verzoekende partij, zijn echtgenote, begeleidt hem en heeft daartoe ook een visum verkregen.

Omdat de medische behandeling –buiten de wil om van de verzoekende partijen, zo wordt gestaafd– nog niet afgerond was op het ogenblik dat het visum kwam te vervallen, werd op 19 juni 2014 een aanvraag ingediend tot verlenging van de geldigheid van het visum.

Op 15 oktober 2014 worden de verzoekende partijen in kennis gebracht van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 23 september 2014, zijnde de bestreden beslissingen. De motieven ervan luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

X de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid, van de wet).

[...]

Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden, aangezien de overgemaakt reisziektekostenverzekering verstreken is sedert 28/06/2014”.

2. Over de rechtspleging

In het kader van een goede rechtsbedeling past het om de zaken te voegen en gezamenlijk te beoordelen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevinden de verzoekende partijen zich niet in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, noch zijn zij ter beschikking gesteld van de regering.

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen. Deze vereiste, die vermoed wordt in het geval van artikel 39/82, §4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, kan geenszins beschouwd worden als een onaanvaardbare beperking van het recht van een verzoekende partij op een effectieve rechtsbescherming temeer daar de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de enkele reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond, niet verhindert dat een verzoekende partij later opnieuw de (gewone) schorsing van de uitvoering van dezelfde administratieve rechtshandeling vraagt.

Wanneer verzoekende partij haar vrijheid ontnomen werd met het oog op haar verwijdering, maakt zij het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering nakend is. In dit geval staat het wettelijk vast dat de schorsing van de uitvoering van deze maatregel, volgens de gewone schorsingsprocedure, te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

A contrario, de afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling, die voor het overige niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, maakt als dusdanig geen imminent gevaar uit dat een beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. De enkele vrees dat de uitvoering van de bestreden handeling op elk moment kan plaatsvinden, eens de verleende termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten verstreken is, rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden vanaf het verstrijken van deze termijn.

Desalniettemin moet een verzoekende partij, in uitzonderlijke gevallen en met het oog op het naleven van de vereisten gesteld door artikel 13 EVRM, de mogelijkheid behouden de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs indien dit niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel, telkens wanneer het nodig en dringend blijkt over te gaan tot een effectief onderzoek van de grieven voortkomend uit de schending van artikel 3 EVRM (zie EHRM 27 februari 2014, Josef/België, § 104).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers aanvoeren –en ook aantonen– dat eerste verzoeker op 28 oktober 2014, d.i. zeer kortelings, een chirurgische ingreep zal ondergaan in het Brugmannziekenhuis en dat het onderzoek van het beroep volgens de gewone procedure het risico met zich brengt dat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten zal uitvoeren en hen zal verwijderen alvorens deze ingreep zal hebben plaatsgevonden, hetgeen hen in een situatie zal brengen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij stelt daarentegen dat de beslissing niet gepaard gaat met een dwangmaatregel, dat er geen repatriëring is voorzien en geen beslissing tot vasthouding werd genomen en dat in die omstandigheden de loutere vrees dat het bevel op ieder ogenblik kan worden uitgevoerd niet het bewijs bevat dat over een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing volgens de gewone schorsingsprocedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat verzoeker daadwerkelijk verwijderd is.

Het indienen van een gewone vordering tot schorsing die vervolgens door de verzoekende partijen zou kunnen worden geactiveerd middels het indienen van een vordering tot voorlopige maatregelen van zodra de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is, zoals gesuggereerd door de verwerende partij, werd door het EHRM in bepaalde gevallen die betrekking hebben op kwetsbare personen, niet als een daadwerkelijk beroep beschouwd (*ibid.* §§ 103-104).

Ter zitting gevraagd naar de concrete plannen van de verwerende partij ten aanzien van verzoekers – meer precies in het licht van een eventuele gedwongen verwijdering vooraleer de ingreep zou kunnen plaatsvinden, volgende week en door de verzoekende partij ervan in kennis gesteld dat er thans een ziektekostenverzekering voorhanden is die geldig is tot 31 december 2014- stelt deze partij dat dit laatste gegeven mogelijks een ander licht op de zaak zou kunnen werpen maar dat in ieder geval ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing enkel een vervallen ziektekostenverzekering voorlag zodat het bevel op dat ogenblik met in acht name van de door het bestuur gekende stukken en dus op deugdelijke wijze werd genomen. Zij stelt verder zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Daargelaten de vraag of de opmerkingen van de verwerende partij in haar nota en ter zitting al dan niet zouden kunnen worden beschouwd als een intentieverklaring om verzoeker niet gedwongen te verwijderen alvorens hij zijn ingreep zou hebben ondergaan, stelt de Raad vast dat een dergelijke gedwongen verwijdering thans niet aan de orde is, zodat het uiterst dringende karakter van de vordering op dit ogenblik niet is aangetoond. Eén en ander kan echter veranderen indien zou blijken dat de verwerende partij alsnog, zich steunend op het huidige bevel, zou overgaan tot de gedwongen verwijdering van verzoekers alvorens de medische ingreep zou hebben plaatsgevonden. De vrijwaring van de belangen van verzoekers, die in dat geval de Raad onverwijld van dat feit in kennis kunnen stellen via de communicatiemiddelen die hen ook ter beschikking staan voor het indienen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gebiedt dat de zaak in beraad wordt gehouden (*cf.* RvS 13 juli 2000, nr. 88 952, GOVAERTS).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken, gekend onder de rolrs. RvV X en RvV X, worden samengevoegd.

Artikel 2.

De zaken worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

Mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

A. WIJNANTS